

Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Nimestad), at optage Lieutenant Willow. Naar jeg nævner dette Navn, vil det være i de Herrens Erindring, at hans hele Stilling har været Gjenstand for en vidtløftig og udtømmende Behandling her i Salen, ligesom at Thinget paa det Varmeste tilkjendegav sin Tilslutning, da jeg, som Resultat af de Forhandlinger, der dengang fandt Sted, tillod mig at udtale, at denne Mand, saavidt man kunde skjønne, var bleven forurettet. Han er afflediget uden Pension; han har været Reserveofficer, og, skjøndt han ganske vist ikke hører ind under den Kategori af disse, hvortil Lovforslaget nærmest sigter, ere dog de Omstændigheder, under hvilke han er bleven afflediget, og for hvilke han er bleven Offer, af en saa særegen Natur, at jeg troer, man uden Frygt for fremtidige Præcedenser og Consequenser vil kunne gaae ind paa at bevilge ham en lignende Understøttelse som den, Lovforslaget tilsigter at give de Mænd, som findes opførte deri. Med disse saa Ord skal jeg tillade mig at anbefale hans Sag til det eventuelle Udvalgs Overveelse.

Formanden: Førend Forhandlingerne gaae videre, skal jeg dog bringe i Erindring, at det ikke er i Rigsdagens Folkething, at de Forhandlinger, hvortil der er henviist af flere ærede Talere, ere førte, og jeg skal tillige henstille til ærede Medlemmer, ikke for meget at drage enkelte Personer ind under denne Behandling, da det er Enkeltheder, som nærmest henhøre under anden Behandling.

Krigsministeren: Impulsen til dette Lovforslag er, som det jo er blevet omtalt, udgaaet fra Rigsraadets Folkething, og Regjeringen har fra sin Side troet at burde imødekomme, hvad der dengang blev besluttet af Folkethinget, men Regjeringen har ogsaa troet at burde drage Grændsen efter sin bedste Overbeviisning. Det er altid et Uheld for en Befalingsmand, naar han ikke bliver sendt imod Fjenden. Det kan være fuldkommen uforståeligt, men det er et Uheld, som altid faktisk har udøvet nogen Indflydelse paa Betragtningen af hans hele Forhold. Det er ikke nogen Uret mod Den, der bliver hjemme, men det har som

ofte været en Ret mod Den, som har havt den gode Lykke at blive sendt mod Fjenden. Der kastes derved ikke nogen Skygge paa dem, der ikke komme til at nyde dette Fortrin, og det er heller ikke af nogen Mangel paa Velvilje mod dem, at Regjeringen har troet at burde indskrænke sig saaledes, som den har gjort. Smidbertid ligger jo nu Sagen paany i Folke-repræsentationens Haand, og jeg kan kun anbefale, at de Krav, som nu ere Gjenstand for anbefaling, ogsaa maae blive Gjenstand for nøie Undersøgelse; der skal da fra Regjeringens Side finde den samme Imødekommenhed som hidtil. Jeg troer paa Sagens nærværende Stadium at kunne indskrænke mig til disse Bemærkninger. Sagen vil jo formodentlig blive henviist til et Udvalg, og der ville da Undersøgelserne af de personlige Krav kunne finde Sted.

Solo. Tørgensen: I Anledning af nærværende Udkast vil jeg tillade mig at bemærke, at det, saaledes som allerede udtalt, er kommet frem som Følge af en Beslutning, tagen i Rigsraadets Folkething, og jeg kan ikke see rettere, end at den høitærede Krigsminister har taget skjønsomt Hensyn til de foreliggende Omstændigheder. Naar det er sagt, at det vilde være ønskeligt, om denne Sag blev henviist til Prøvelse i et Udvalg, og naar det endvidere er blevet udtalt som ønskeligt, at dette Udvalg maatte komme til at indstille endnu flere, kan jeg ikke være enig i denne Betragtning. Jeg hørte i sin Tid til dem, som vare imod den Indstilling, der blev vedtaget, og det af den Grund, at jeg troede, at adskillige Mænd derved vilde drages ind, som strengt taget ikke burde tages med. Anledningen til den Beslutning, som dengang blev tagen, var nærmest to Personer, nemlig Bjerzeinspecteur Hammer og Capitain Schönberg; af dem tog man Anledning til at indstille den hele Klasse, hvortil i alt Fald den Sidstnævnte hører. De nævnte Reserveofficerer ere efter Loven stillede saaledes, at de, naar de afflediges enten paa Grund af Svagelighed, eller fordi der ikke længer er Brug for dem, faae deres samtlige hidtilværende Indtægter for eet Aar, og, hvad de nævnte Mænd efter Loven have Krav paa, er blevet